

Athenée Palace. Simbăta seara. Banchetul român-francez. Atmosferă plăcută. Toasturi scurte. Francezii vorbesc despre „inalterabila prietenie” cu România. Apoi, echipele, la comanda căpitanilor Luceșcu și Bosquier, rup firul de mătase al melodiei celebrului „Feuilles mortes”, salutându-se bărbătește, în picioare.

„Imi găsesc un loc lângă Dumitru. Răducanu imi face cu ochiul! Tocmai pusese rămasag că dacă vii, te așezi lângă Liță. N-ai ce face. Ești „tatăl” lui.”

Mă uit la Dumitru. Pare obosit. Nu s-a atins de friptură. Paharul de bere e plin. „Cal de rasă”. Vorba antrenorului Gică Stănculescu, fost ofițer în cavalerie: „Calul și fotbalistul de rasă nu mănincă după efort...”

— Cum a fost Liță?

— A trebuit să joc bine. M-ai luat cam tare în „Sportul”. M-a durut mult treaba aceea. Vorba nevastă-mi: „Tocmai nea Ion...”

— Bine, dar acest joc cu Franța, în care ai fost adevăratul Dumitru, te acuză și mai mult.

— Poate. Nu zic nu. Dar aici, la națională, ne îndemnăm unii pe alții. Mă uit în dreapta: Sătmăreanu pare că a înnebunit. Aleargă ca la curse. Mă uit în stînga: Radu dă din coate, ca biela de la locomotivă, se răsucesc, intră, iese, și până la urmă tot îi pune o minge pe tavă lui Puiu (n. r. Iordănescu) și încă una, ce n-a văzut Parisul, lui „Procurorul” (n. r. Dinu).

Dumitru

„LA BUDAPESTA AM SĂ JOC DE DOUĂ ORI MAI BINE DECÎT ÎMPOTRIVA FRANȚEI!...”

„Cum o să dau eu în Niki?”
— Nu înțeleg de ce trebuie să dai...

— Trebuie. Eu nu dau ca să rup, dar se poate întimpla orice. Așa e cînd pui osul... Și zău că nu te-nțeleg, nea Ioane. O dată spui că englezii sînt tari ca piatra, dar cînd să-l ajuți și pe Liță, să dea și el tare, cu tackle-ul ăla, ca să fim

lui nea Titi Tească, am alegeat în vreo 70 de minute cît în tot meciul cu Franța. Cînd am văzut, însă, că cei din față nu reușesc să dea gol nici măcar unei echipe în care nu cunoașteam nici un nume de jucător, am pus și eu mîinile în soard. Poți să mă iei în șuturi, dar are și omul o răbdare.

chipuie că știu mai multe. Să nu mi-o iei în nume de rău, dar le cam incurcă, în față. Cîteodată, iese. De cele mai multe ori — nu.

— Cine ți-a plăcut mai mult?

— Mijlocul. Aleargă mult. M-a mirat de ce moș Boulogne nu l-a băgat pe nr. 14 (n. r. Larquet) mai devreme. Din pasele lui au pornit amîndouă barele.

— Ce zici de meciul cu Ungaria?

— La Budapesta am să joc de două ori mai bine decît împotriva Franței. Mie nu mi-e frică deloc de jocul cu ungurii, la Budapesta. Mai greu e cel de la 14 mai, la București. Ai văzut și dumneata. Ajax-ul, cu toți călîfarii săi, abia a pus un gol în poartă portughezilor.

— Cum vezi jocul de la Budapesta?

— Ungurii joacă cu pase lungi. Cel puțin așa am văzut cu Celtic-ul și cu R.F.G.-ul Nouă asta ne convine. Noi știm să jucăm la interceptie. Și mai știm să ne plasăm. Nu ride. Să nu-ți închipui că plasamentul o să fie ca în meciul cu Franța. Asta a fost așa, ca un fel de joacă, sau cum le place ziariștilor să spună, un fel de experiment. Partea cea mai frumoasă însă e că Dinu a vrut să dea gol și a dat. Unii încearcă să dea gol cu Abatorul și tot nu reușesc. Dinu a vrut să-l pună jos pe Carnus, și a reușit. E adevărat că a riscat de cîteva ori ca să ajungă pînă acolo, dar asta n-are importanță. Gol să iasă.

— Ce zici de Mircea Sandu?

— Eu cred că o să fie un jucător foarte bun. A fost emoționat. Iar eu știu ce-i debutul. Totul e să nu se descurajeze că l-au scos după pauză. În lipsa lui Dumitrache, cred că e cea mai bună soluție.

— Ce zici de Dobrin? I-ai simțit lipsa?

— Acasă simt întotdeauna lipsa lui Dobrin. „Giscanu” e un jucător foarte mare. E adevărat, cîteodată e foarte greu să joci în fața el. Uneori îți dă mîinea numai cînd nu are nevoie de ea. Totul e să-l simți. Și trebuie să-l simți. Că e mare...

— Ce zici de Răducanu?

— Să-l țină Dumnezeu. Dacă Rică e în zi mare, înaintașii adversi încep să intre la gînduri. Cînd văd că n-a intrat una, n-au intrat două, n-au intrat trei, încep să le intre frica în sin. Jucătorii de fotbal sînt deseori superstițioși. Sînt convinși că francezii și-au închipuit la un moment dat că în poartă nu e Rică, ci un balaur. Nu ride. Nu ride. Asta e fotbalul. Scrii una și iese alta.

— Spune-mi, ce planuri ai pentru viitorul apropiat?

— Viitorul apropiat înseamnă miercuri, cu C.F.R. Cluj, care e un meci foarte greu. Roșcațu de Dobrină m-a rugat să-i ardem pe clujeni, pentru ca să-i poată bate și ei dumineca viitoare, la Cluj, că tot se dezumflă, dar noi trebuie să-i batem în primul rînd pentru că nu stăm chiar grozav în clasament.

— Ai să joci 90 de minute?

— Am să joc. Și mai am un meci pe care am să-l joc 180 de minute în numai 90. Asta o să se întîmple cu Dinamo, în Cupă. M-a supărat puțin „procurorul” cînd m-a ars în jocul cu Dinamo. Și mai e la mijloc o chestiune. Aud că Rapid a cîștigat vreo șapte cupe pe timpuri, dar că de vreo 30 de ani nu reușește nimic. Eu cred că p-asta o s-o cîștigăm. De ce? Pentru că nu vreau ca vreun om din Gulești să fie supărat pe mine. Ce fericit aș fi să cîștigăm această cupă! O să se spună în Gulești: „Liță a anunțat că ia cupa și a luat-o”. Aud că acum vreo 10 sau nu mai știu cîți ani, in-

ainte de tîna cu Arieșul, s-au pus și cărți de vizită pe farfurii pentru banchetul de după victorie. Dar n-a fost să fie, deși în atacul nostru juca și nea Titus Ozon.

...S-a apropiat Răducanu. Poartă violete la buzunar, ca să fie în ton cu cravata. Intervine în discuție. Mă roagă să bag o „pană” în interviul săptămîinii și să spun că a jucat, între altele, ca să-l vadă Eugen Barbu. Dumitru îl informează că Eugen Barbu e la Paris. Dar Răducanu are și contraformațiile necesare. Știe că meciul România-Franța a fost transmis în direct, în întreaga Franța. Imi spune: „Oriunde ar fi fost, pe Coasta de Azur sau în Place Pigalle, tot n-a avut inima să închidă televizorul la România-Franța. Și a văzut, cred, că Rică știe meserie, mai ales cînd e greu. Crezi că nea Jenică o să mai dea în mine?” Dar nu mă lasă să răspund. Tot el continuă: „Sînt sigur că o să dea. Așa sîntei voi, ziariști. Cînd l-ai luat pe da sau pe nu în brațe, mergeți înainte, pînă în pinzele albe. Să știți, însă, nea Ioane, că Banks n-ar fi ieșit din poartă dacă l-ar fi văzut pe Floch în careu. Ascultă-mă pe mine!”

...Plecăm. Ne ajunge din urmă Sătmăreanu. Îl bate pe umăr pe Liță: „Ai fost cel mai bun jucător de pe teren, Dumitru!” Apoi, către mine: „Vă rog să scrieți că aștept meciul cu Ungaria, cum n-am așteptat nimic în viață. Am vrut să joc foarte mult acum cînd am, la Budapesta, dar nea Titi Tească nu m-a luat: l-a preferat pe Kiss. Acum însă sînt sigur că voi juca. Și vă mai spun un secret: am înconjurat globul de trei-patru ori, dar n-am fost niciodată în Ungaria. România va fi în turneul final!”

Dumitru și Răducanu îl privesc cu o sinceră admirație pe Sătmăreanu...

Ioan CHIRILA

„La meciul cu Franța cred că am scos mai multe mingi decît în tot campionatul...”

Dacă mă uit înapoi îl văd pe Dinu. Asta, cel puțin, n-are fată, n-are mamă. Nu cunoaște pe nimeni. M-a și ars în meciul cu Dinamo. Poate că are dreptate. Dar eu n-am inima aceea. Într-un cuvînt, la națională, chiar dacă te simți mai adormit, te mină ceilalți din urmă. În schimb, la noi, la Rapid, — poți să-l întrebi și pe „nea Culai” (n. r. Lupescu) — dacă se ia un gol, nimeni nu mai crede că mai putem egala.

— E frumos ce spui, dar nu mă prea satisface.

— Știu ce vrei. Vrei să dau totul din mine. Fie și așa. Uite, ca să fii cînst, mie mi-e imposibil să dau în Radu Nunweiller sau în Florică Dumitrescu sau în Niki. (Auzindu-se rostind numele lui Dumitru II, Dumitru spune cu uimire:

și noi puțin chit... adică noi, ăștia de 1,70, față de plăvanii ăia de Chivers sau Gilzean, te apucă tăcerea.

— Iar mă duci cu vorba, Liță.

— Ți-am spus. Poți să mă pici cu ceară, eu în Radu, în Niki sau în Florică nu dau. Le-am și zis în timpul meciului: băieți, cărați-vă pe partea cealaltă, să nu intru în păcat.

— Dragă Liță, e cam încurcată. Spune-mi, te rog, de cîte ori i-ai depozitat pe francezi?

— În meciul cu Franța cred că am scos mai multe mingi decît în tot campionatul. Dar, repet, am făcut-o pentru că mă simt obligat să-mi dau duhul pe teren cînd joc cu naționala... La Brașov, contra

— A fost, totuși, o vreme cînd jucai și pentru Rapid 90 de minute.

— A fost. Dar acolo, în față, erau Niki și Puiu Ionescu. Iar lui Niki, dacă-i dădeai o minge urîtă ca o cioară, el o ascundea în sin, îi făcea ce-i făcea și scotea o privighetoare. Cum era să nu mor pentru Niki sau pentru Puiu, cînd ei doi m-au făcut fotbalist?

— Pe tema asta, dragă Liță, am putea discuta la nesfîrșit. Spune-mi ceva despre meciul cu Franța.

— Ca prim meci al sezonului, să zicem că merge.

— Ce zici de francezi?

— Suțari, nu glumă. Știu ei ceva, dar își in-

PRIM PLAN

COMAN

Lisabona, 27 octombrie 1968. Ce seară tristă în acest hol cu umbre al hotelului Florida...

Am pierdut cu 0-3 meciul de debut al preliminarilor „Mundialului”: cel cu Portugalia. Jucătorii sînt răspîndiți. Privesc absenți afișele companiilor aeriene internaționale. Mircea Petescu zîmbește fără expresie, uitîndu-se la afișul polonez L.O.T., cel cu copilul imitînd zborul avionului, Dobrin umbliă de colo pînă colo, fără nici un rost, sau poate pentru a-și consuma, într-un fel, nervii.

Mă apropii de Coman. Șade pe brațul unui fotoliu de piele. Se uită lung la mine și-mi spune: „Cred că eu, ca portar, am murit aici, la Lisabona”. Încerc să-l intrerup. Nu reușesc. Coman continuă: „Voi fi acuzat pentru primul gol. Voi fi acuzat și pentru al doilea. Cîneva trebuie să plătească. Și o să vedeți că am să plătesc eu!”

A doua zi, de dimineață, s-a făcut împărțirea diurnelor, în escudos. Cînd casierul improvizat s-a oprit în dreptul lui Coman, portarul naționaliei l-a privit amar și a spus: „Eu nu i-au acești bani. Nu mi se cuvin. Nu mi-am făcut datoria”. Casierul nu a știut ce să facă, a părut încurcat, dar Coman l-a îndepărtat ușor, pentru a-l convinge că totul e decît. Și n-a primit banii.

...Narcis Coman imi aduce aminte și de o altă întîmplare.

Eram la Snagov, în vara lui '70. Stăteam de vorbă. (Se intrunise, parcă, nu mai știu ce lot.) În cameră se aflau Datcu, Narcis și Barbu, căpitanul Argeșului. Coman era ca și transferat la Dinamo București. Hic Datcu, acest campion al fair-play-ului, nu părea îngrijorat de faptul că

Narcis venea la Dinamo. Bebe Barbu, în schimb, nu vedea sensul transferului: „Cred că faci o mare greșală, Narcis”. „De ce?” — a întrebat Coman. „Pentru că la Dinamo n-ai să ai un prieten mai bătrîn, un anume Barbu, care să-ți ascundă uneori escapadele nocturne, sub clar de lună, și să-ți pună comprese pe frunte, spre dimineață, pentru ca a doua zi Argeșul să recapete un mare portar”.

De atunci a trecut ceva timp. Barbu avusese dreptate. Coman a pierdut tricoul lui Dinamo. S-a întors acasă, la Giurgiu, ca să se stingă încet, încet, așa cum prevăzuse în seara aceea tristă, la Lisabona.

Și, totuși, o a treia întîmplare l-a scos din nou la lumină. Intr-o bună zi, Steaua, care n-a crezut în Hălămeanu și în atîția alții, l-a adus pe Coman. Începutul a fost greu, dar „noptile sub clar de lună” s-au împușinat. Steaua a continuat să creadă în Coman, poate pentru a uita scepticismul care a condus-o în repetate rînduri. Așa a ajuns Coman să apere foarte bine la München, împotriva lui Gerd Müller și Beckenbauer.

Coman n-a murit atunci, la Lisabona...

I. CH.